

KOMMUNIST

Utgitt av KOMMUNISTISK ARBEIDSRUPPE i Trondheim

NR. 1-1981

TEMA: Forsvarspolitik

Fra avisa til KPD i Tyskland (1927)

En rekke hendelser i den senere tid har igjen retta interessen mot sikkerhetspolitiske spørsmål. Sovjet har marsjert inn i Afghanistan. USA utplasserer nye mellomdistanseraketter i Europa. Reagen benytter den kalde krigens ideologi - enhver nasjonal og sosial reisning er en kommunistisk trusel, jfr. El Salvador. DNA-regjeringen har tillatt forhåndslagre for amerikanske marinestyrker i Trøndelag.

Opprustningen har samtidig blåst nytt liv i fredsbevegelsene. Opposisjonen mot atomkrigsgalskapen er styrket såvel i Norge som internasjonalt. Hittil har debatten blitt ført på premissene til sosialdemokratene i DNA og SV. De har framstilt det som om våpen, og spesielt de enorme lagrene av atomvåpen, utgjør krigstruslen. De overser at våpen i seg selv ikke kan utløse krig. Det er derfor nødvendig å gi en kommunistisk analyse av verdens, og spesielt Norges, sikkerhetspolitiske situasjon. Begreper som rivalisering, krigens klassekarakter og forholdet mellom klasser og stater må avklares.

INTERNASJONAL POLITIKKS KLASSEKARAKTER

Det borgerlige samfunns to hovedklasser, arbeiderklasse og borgerskap, er delt i nasjonale klasser etter statsgrensene. Rivalisering framtrer først og fremst som rivalisering mellom stater, men er pga. statens klassekarakter, egentlig rivalisering mellom nasjonale borgerskap. Statens klassekarakter bestemmes av den klasse som behersker statsmakten. I denne artikkelen begrenser vi oss til å se på forholdet mellom borgerlige stater.

Rivaliseringa gjelder grunnlaget for borgerskapets makt, i første rekke industri, arbeidskraft, statsmakt, markeder og råvarer. Denne kan anta forskjellige former. Det ene ytterpunktet er rein økonomisk rivalisering om markeder og råvarer, slik vi i dag ser mellom USA og Japan. Det andre ytterpunktet er en imperialistisk omfordelingskrig.

Styrkeforskjellene fører til at de enkelte lands borgerskap spiller ulike roller i rivaliseringa. Rivalisering mellom de sterkeste, de dominante, overskygger all annen rivalisering. Framtredelsesformen er avhengig av antallet dominante. De dominante representerer en trusel mot mindre og svakere borgerskap. De svake er avhengig av enten å underordnes ett eller balansere mellom flere. Dagens rivalisering mellom USA og Sovjet er vesensforskjellig fra mellomkrigstidas rivalisering mellom flere stater. Derfor er det små muligheter for svake borgerskap til å balansere mellom supermaktene.

Krig er rivalisering der de mest drastiske midler tas i bruk. De seirende borgerskap styrker sin makt på bekostning av taperne. Men seieren kan koste så mye at også seierherrene absolutt sett går svekket ut av krigen. Tap kan bety alt fra svekkelse av borgerskapets maktgrunnlag ved f.eks. krigsskadeerstatninger til tap av statsmakten.

Fortsettelse s 3

FARVEL TIL KA

Halvannet år er gått siden medlemmer av Kommunistisk Arbeiderforbund (KA) og Kommunistisk Universitetslag (KUL) brøt ut og tok initiativ til å danne en kommunistisk arbeidsgruppe i Trondheim.

Etter splittelsen mellom KA og KUL i januar i fjor, hevdet Den røde Arbeideren nr. 2-80: "KA er gjenreist som redskap for arbeiderklassen". Denne mangel på politisk sjølførståelse har ført KA i graven. KA anno 1980 var murt inne i sin egen isolasjon, uten evne til å aktivisere noe som helst. I dag er KA redusert til en politisk sekt, pulverisert gjennom innbyrdes krangel.

KA har forlenget fortapt seg i historien, og da som historie og ikke historisk læreprosess. Sovjet-debatten i KA/KUL, som flere av KAGs medlemmer hadde den tvilsomme glede å delta i, bar mer preg av grunnkurs i sovjetisk historie enn utvikling av strategi og taktikk for partibyggende arbeid og sosialistisk revolusjon i Norge. Typisk nok var det uenighet om Stalins historiske rolle som var årsak til splittelsen mellom KA og KUL. Bruddet skyldtes ikke uenighet om hvilken politikk KA/KUL skulle føre ut i Norge i 1980, men hvilken politikk som var "riktig" i Sovjet i 1928!! Hvilken fortidsverden dette er får en inntrykk av når KA

omtaler Kommunistforbundet (KF), tidl. KUL, som "Sinovjev-klikken". KAG har avvist diskusjonen om "Stalin-spørsmålet" som uinteressant så lenge den ikke knyttes til de oppgaver kommunister i dag står overfor.

KA/KUL har utvilsomt bidratt til å utbre marxistisk teori og politikk i Norge. Stikkord her er faglig politikk, klasseanalyse, imperialisme-teori, militærpolitikk. Såvel KAG som deler av venstre-SV står i gjeld til KA/KUL. På mange måter er KAG et uekte barn av forlovelsen mellom KA og KUL - uten at noen av partene har fått foreldreretten. Vi er åpen for samarbeid både med KA og KF, selv om vi ser viktige forskjeller mellom dem.

KA - EN SEKT

KA har videreført de mest sekteriske trekk fra KA/KUL. KA ser på seg sjøl som de eneste "sanne kommunister", og avviser alle former for aksjonsenhet med andre organisasjoner. Alt som er igjen av KA er en kritikk av andre grupper, noe annet "alternativ" enn å reise parolen "delta i byggingen av partiet" kan ikke KA stille opp.

Den isolasjon KA befinner seg i, preger også politikken. I en beryktet kommentar til utviklingen i Polen i drA nr. 19-20/80 heter det at Solidaritet er et redskap for vest-Europas monopolborgerskap. Begrunnelsen er enda mer fantastisk: "Solidaritet truer ikke det sittende regimet"! Samme sekteriske holdning inntok KA til "Tariffaksjonen 1980". Politisk renhet er viktigere en å utnytte de muligheter en organisert bevegelse

i arbeiderklassen gir til å føre ut en kommunistisk politikk.

KOMMUNISTFORBUNDET - ?

KF skiller seg fordelaktig fra KA ved en mer edruelig forståelse av sin egen betydning. Bortsett fra at KF er et "partibyggende forbund", vet vi lite om KFs målsettinger. Hvis de tror at partiet kan dannes ved at KF vokser, langsomt men sikkert, er også det prosjektet dødfødt. På sommerleiren 1980 vedtok KF å prioritere "internt programarbeid", noe som tyder på at en ennå tror det er mulig å utvikle en kommunistisk politikk isolert fra klassekampen.

MOT SEKTERISMEN

Sekterisme har lammet venstrekraftene i Norge. Smågruppene har ikke kunnet samarbeide verken med hverandre eller med opposisjonen innen partiene. Den økonomiske krise hele den kapitalistiske verden nå er inne i, gir mulighet for radikaliserings av arbeiderklassen. Skal venstrekraftene ha håp om å reise et alternativ til DNAs og NKPs statskapitalisme, AKPs nasjonalisme og SVs "sosialisme på norsk", må vi overvinne mange års gjensidig mistro.

Tar vi ikke mye feil, vil KA avvise alt samarbeid som ikke i utgangspunktet anerkjenner KAs fortreffelighet. Vi oppfordrer likevel KA, KF og andre til å delta i en åpen diskusjon om mulige samarbeidsformer. Vi oppfordrer ikke til "enhet på venstresiden", men til samarbeid på enkeltsaker.

HVOR STÅR VI?

Drømmen om den krisefrie kapitalismen er raknet. Den lengste økonomiske vekstperioden i den kapitalistiske verden er avløst av stagnasjon og krise. I OECD er det snart 30 millioner arbeidsløse, i Thatchers England 3 millioner. Euro-LO mener det må skapes 17,4 millioner nye arbeidsplasser innen 1985 for å holde arbeidsledigheten nede, noe ingen tror er mulig. Hvor lang tid det tar før produksjonen er så rasert at det blir mulig med en ny vekstperiode, er det ingen som veit. Det eksisterer ingen "krisemedisin" innafor rammene av kapitalistisk økonomi som ikke fører til høy arbeidsløshet.

Det er nærliggende å tro at denne situasjonen ville føre til økt oppslutning om en sosialistisk politikk. Når massearbeidsløsheten rykker nærmere skulle tilliten til systemet bli mindre, og sosialismen bli akseptert som et nødvendig alternativ. Likevel svekkes ikke oppslutninga om det borgerlige demokratiet og velferdsstaten. De som mister trua på sosialdemokratiet blir passive, ikke revolusjonære.

Den internasjonale situasjonen har imidlertid flere positive trekk. I den 3. verden kjemper folket i Eritrea, Nicaragua og El Salvador mot imperialismens utbytting. Det er i dag muligheter for at solidaritetsarbeidet med frigjøringsbevegelsene kan komme ut av dødvannet etter den kontra-revolusjonære utviklinga i Sør-Øst Asia. Her må vi lære av tidligere feil, og i solidaritetsarbeidet forene kampen for nasjonal uavhengighet og kamp for sosiale framskritt.

I Europa er det særlig Polen som har fanget oppmerksomheten. Selv Aftenposten støtter de polske arbeiderne krav, men framstiller disse kun som krav om borgerlig-demokratiske rettigheter. En rekke av krava arbeiderne stiller, bryter imidlertid med kapitalismen slik den framstår både i Øst- og Vest-Europa.

På tross av truselen om stadig større arbeidsløshet finnes det ikke noe parti som er i stand til å reise den politiske kampen for rett til arbeid. Det spørsmålet kommunister og sosialister i Norge bør stille seg er hvorfor venstresida er ute av stand til å vise sosialismen som en konkret løsning på kapitalismens krise.

AKPs støtte til den borgerlige restaurasjonen i Kina har gjort at stadig færre oppfatter partiet som et kommunistisk parti. Når "Nasjonens interesser" overordnes arbeiderklassens kamp mot borgerskapet har

AKP forlatt grunnlaget for en kommunistisk politikk. Militærpolitikken kan ikke unnskyldes som et tragisk feilgrep.

SVs "sosialisme på norsk" har ført kampen for sosialismen på avveier. Partiet tror sosialismen kan innføres ved gradvis å overføre makta i bedriftene til arbeiderne. Så lenge politikken ikke utledes av arbeidernes interesse som klasse, men som individer med rettfærdige krav om medbestemmelse, vil det i beste fall bli en venstre-sosialdemokratisk politikk. I stedet for å overta makta i samfunnet blir målet å gi arbeiderklassen større innflytelse i den borgerlige staten. Staten betraktes som en nøytral makt, hevet over klassekonflikten, og ikke som den herskende klassens maktapparat.

Det finnes i dag ikke noe kommunistisk "sentrum" som kan samle de revolusjonære kreftene, langt mindre et parti som kan legge fram en revolusjonær politikk. For å utvikle denne politikken er den marxistiske teorien nødvendig, men på langt nær nok i seg sjøl. Det er to ting vi må legge vekt på: For det første å forstå den økonomiske krisa og hva forskjellige kriseløsninger innebærer. For det andre å forstå den bunnsolide trua på velferdsstaten og hvilke muligheter denne gir for å utfordre sosialdemokratiets sterke stilling i fagbevegelsen.

For å utvikle en revolusjonær politikk i dag må vi arbeide på tvers av organisatoriske skillelinjer. Vi må forene kommunister og sosialister med ulik politisk bakgrunn, og bekjempe mange års gjensidig mistro. Det er hovedsaklig mangel på politisk alternativ som holder opposisjonen i SV og AKP innafor partiet. Dagens situasjon tilsier et samarbeid på grunnlag av en begrenset allianseplattform for å forene kreftene. Vi tror ikke på proklamasjoner om danninga et kommunistisk parti nå, sjøl om vi er de første til å understreke nødvendigheten av et parti som må være ledende i kampen for sosialismen.

Viktige oppgaver framover må være å utvikle en revolusjonær faglig politikk der blant annet kamp mot arbeidsløshet, lokal lønnskamp og kravet om 6 timers arbeidsdag uten lønnsnedslag må stå sentralt. Vi må klare å bryte ned forestillingen om at alle er i samme båt, som i dag bevisst brukes for å gjøre arbeiderne ansvarlig for sin egen utbytting. Dagskrava må knyttes sammen med kampen for sosialismen ved å vise at sosialismen er nødvendig for å oppheve kapitalismens rovdrift på mennesker og natur.

OPPSUMMERING

Formålet med denne artikkelen er som vi skisserte innledningsvis å sette på plass en del begreper og beskrive dagens internasjonale politiske situasjon. Vi har slått fast at krig ikke er galmannsverk, men fortsettelse av politikken med andre midler. Rivalisering mellom borgerskap er uunngåelig. Å støtte det norske militærapparatet er det samme som å ta stilling til fordel for "eget" borgerskap og USA-imperialismen i rivaliseringa. Uten en sosialistisk revolusjon vil hver ny fredsslutning legge grunnlaget for ny rivalisering og ny imperialistisk krig. Vår oppgave blir derfor å kjempe for den sosialistiske revolusjonen og å utnytte de muligheter rivaliseringa gir.

FORTSETTELSE FRA SIDE 3:

Det norske borgerskapet trues i første rekke av Sovjet, USA og EF. Sovjet og USA utgjør den desidert sterkeste og farligste truslen, samtidig som EFs styrke er voksende. Selv om EF i dag ikke er noen alvorlig fare, kan dette om noen år være endret. Sovjet og USA er i første rekke interessert i Norges strategiske beliggenhet - som del av deres globale rivalisering. EF er i tillegg til olja interessert i å sikre sin skandinaviske nord-flanke. Oljefunnene har styrket norsk borgerskap økonomisk og gitt det større politisk tyngde som gjør det mulig å endre noe på forholdet til USA, Sovjet og EF i egen favør. Denne mulighet har det hittil gjort lite bruk av.

Sekstimer uten lønnsnedslag

8-timers dagen ble innført i Norge og de fleste andre vestlige land i 1919, som resultat av lang og hard kamp fra arbeiderbevegelsen. I dag er det en voksende bevegelse bak kravet om 6 timers arbeidsdag. Euro-LO går inn for kortere arbeidsdag og ellers støttes kravet av kvinnebevegelsen i hele vest-Europa.

Siden krigen er arbeidsuka gradvis redusert fra 48 til 40 timer, ferien er blitt lengre og pensjonsalderen er senket. Samlet utgjør dette 25% kortere arbeidstid, det samme som kravet om 6 timers dag. Normalarbeidsdagen er ikke blitt kortere siden 1945. For mange er den til og med blitt lengre p.g.a. lengre arbeidsreiser. Krav om kortere arbeidsdag blir dermed også et krav om å gjenerobre 8-timers-dagen.

Det er 4 hovedgrunner til at vi støtter kravet om 6 timers dag: 1. Kortere arbeidsdag er et ledd i lønnskampen, og vil gi arbeiderne en større andel av produksjonen. 2. Kortere arbeidsdag er en forutsetning for å bryte ned kjønnsbestemt arbeidsdeling og gi kvinner større mulighet til lønnet arbeid. 3. Større overskudd til å utnytte fritida meningsfullt. 4. Arbeidet fordeles på flere slik at arbeidsledigheten kan reduseres.

KORTERE ARBEIDSDAG - TIL FORDEL FOR ALLE?

Mange menn med hjemmевærende kone eller kone i deltidsjobb, føler ikke behov for kortere arbeidsdag. De foretrekker lengre ferie eller 4-dagers uke (langhelg). Men er det denne gruppens behov som bør prioriteres? For de fleste arbeidstakere vil kortere arbeidsdag bety hverdager med pusterom. Det er hverdager det er flest av. I dag er det spesielt kvinner med ansvar for småbarn og heldagsjobb som sliter seg ut. De har dobbelt arbeid og minimal fritid. Dette merkes på antall kvinner som er aktivt i politikk/fagforeningsarbeid. Det er en myte å tro at menn tar sin del av husarbeid og barnestell når kvinnen er i jobb. Sammen med mer kollektive boformer og flere barnehageplasser er kortere arbeidsdag nødvendige forutsetninger for å oppheve det tradisjonelle kjønnsrollemønsteret og sikre likestilling. Kortere arbeidsdag vil også gjøre det mulig for flere å delta i arbeidslivet i stedet for å førtidspensjoneres eller uføretrygdes.

Det blir stadig mer vanlig at kvinner tar seg deltidsjobb. Da rekker de både arbeid og barn/hus. Men arbeidet er stort sett dårlig betalt og gir ikke de samme sosiale rettigheter som heltidsjobb. Deltidsarbeid er med å befeste kjønnsrollemønsteret, - kvinnene rekker husarbeidet ved siden av jobben og bør være fornøyd! Deltidsarbeid bør begrenses og er slett ikke et alternativ til kortere arbeidsdag for alle.

DNAs alternativ: Kortere arbeidsdag for småbarnsforeldre, kan bidra til at begge foreldre tar lik del i omsorgsarbeidet. Men det betyr også nedgang i lønn for småbarnsfamiliene, nettopp når de har størst utgifter. Et alternativ er 8 timers lønn for 6 timers arbeid, men dette gjør at småbarnsforeldre vil stille bak i køen på arbeidsmarkedet. Bare som et midlertidig tiltak kan vi støtte kravet om kortere arbeidsdag for småbarnsforeldre, forutsatt at staten gir kompensasjon for tap av inntekt.

HVOR STÅR LO OG FAGBEVEGELSEN?

LO-ledelsen avviste i 1977 kravet om kortere arbeidsdag til fordel for en 5. ferieuke. LO-sekretariatet har nylig foreslått for LO-kongressen at LO i perioden 1981-84 skal arbeide for å få satt pensjonsalderen ned til 62 år. Det skal være valgfritt, og uten betydning for pensjonens størrelse, om en

vil slutte i jobb når en er 62 år eller fortsette til 67 år. Dette kravet støtter vi, - men ikke at LO-ledelsen bruker det som påskudd for ikke å gå inn for kortere arbeidsdag. LO-sekretariatet prøver å splitte fagbevegelsen for å svekke kravet om 6-t-dag.

Handel og Kontor vedtok på landsmøtet høsten 1980 å arbeide for innføring av 6 timers arbeidsdag for alle uten lønnsnedslag. Kravet er støttet av en lang rekke fagforeninger. Når LO-ledelsen ikke støtter forslaget er det først og fremst fordi de mener at "Norge", dvs. bedriftene, ikke har råd til denne reformen i dag.

HAR "VI" RÅD TIL 6 TIMERS DAG?

Argumenter om at 6 t-dag vil gjøre det umulig å selge norske varer i utlandet, er helt forfellede. Liksom 8 t-dagen må også 6 t-dag innføres samtidig i de viktigste industrilandene. Innføring av 6 t-dag kan skje ved økt arbeidsproduktivitet og/eller reduserte kapitalinntekter.

LO/NAF hevder at 6 t-dag vil øke lønnsutgiftene med 33%. Dette er bare riktig hvis vi forutsetter at antall utførte timeverk totalt blir uendret. Hvis vi antar at produktiviteten årlig øker med 4% i 6 år, vil dette alene veie opp for arbeidstidsforkortelsen. Vi kan diskutere hvor rimelig det er å anta 4%, kanskje øker produktiviteten bare med 2%, kanskje med hele 6%. Poenget vårt er at når en tar i bruk EDB-teknologi og nye produksjonsprosesser/-organisering, vil produksjon pr. ansatt øke kraftig. Hele etterkrigstidas klasse-samarbeidsideologi bygger på at reallønna øker med produktiviteten. Denne produktivitetsveksten krever vi nå skal komme arbeiderne til gode gjennom kortere arbeidsdag - uten at vi dermed mener at arbeiderne skal avstå fra krav om reallønnsøkning.

6 t-dag kan også innføres ved å redusere kapitalinntektene - uten at økonomien står i fare for å bryte sammen av den grunn. "Økonomisk Utsyn" for 1980 viser at eierinntektene har økt kraftig siste året, og at kapitaleierne har økt sin andel av de produserte verdier.

Industriens problemer vil i mange tilfeller oppveies ved bedret kapitalutnyttelse. Vi må se i øynene at 2 skift blir mer utbredt når arbeidsdagen reduseres til 6 timer. Den offentlige sektor og tjenesteytende næringer får større problemer.

At innføring av ny teknologi vies så stor politisk oppmerksomhet, henger sammen med at det ikke bare er den tradisjonelle arbeiderklassen, men også funksjonærskikt og mellomlag som er utsatt. Bruk av moderne EDB-teknologi: tekstbehandling, arkivsystemer, informasjons- og administrasjonssystem kan bedre ressursbruken uten nødvendigvis å ramme ansatte eller brukere. Av mange grunner vil en slik utvikling tvinge seg fram, sannsynligvis langt raskere enn i industrien. Krav om kortere arbeidsdag og utvidet offentlig aktivitet kan bidra til at rasjonaliseringsgevinsten kan komme brukerne og ansatte til gode.

Kravet om 6 timers arbeidsdag må i første omgang kjempes gjennom innenfor fagbevegelsen, dernest må fagbevegelsen kjempe kravet gjennom i de viktigste industriland samtidig. Vi oppfordrer fagorganiserte kamerater til å reise kravet i sine fagforeninger.

TEMA: FORTS. FRA SIDE 1

DAGENS SITUASJON

Borgerskapas rivalisering har endra karakter de siste åra. Nye borgerlige maktsentra, EF, Kina, Japan og OPEC, har trådt inn på arenaen. Fra å være en tosidig rivalisering mellom USA og Sovjet, har det utvikla seg til en rivalisering mellom mange maktsentra.

Vest-Europas borgerskap forsøker å overkomme svekkelsen fra den 2. verdenskrig gjennom EF. Derved har de maktet å gjenerobre deler av sin gamle makt. Etter kontrarevolusjonen har det nye kinesiske borgerskapet alliert seg med USA mot Sovjet. Samtidig ønsker Kina å utvide sin makt i Sør-Øst-Asia. Japan har foreløpig vist liten interesse for å ta del i annet enn økonomisk rivalisering.

Sovjet fortsetter etterkrigstidas utenrikspolitikk. Men kostnadene ved rivaliseringa med USA har vært og er svært tunge for Sovjets økonomi. De har hatt problemer med å beholde kontrollen over sin blokk. Innmarsjen i Ungarn og Tsjekkoslovakia, krigen i Afghanistan og arbeideroppstandene i Polen viser dette. Men problemene er neppe så store at Sovjet vil endre sin politikk radikalt overfor disse i løpet av nærmeste framtid.

Det amerikanske borgerskapet er inne i ei utenrikspolitisk krise. Den økonomiske forutsetningen for den politikken de førte i etterkrigstida er forsvunnet. USA er ikke lenger samtlige andre borgerskap økonomisk overlegen. Kostnadene forbundet med å være verdenspoliti, rivaliseringa med Sovjet og økt økonomisk konkurranse har bidratt til dette. Samtidig har en rekke borgerskap vist mindre vilje til å underordnes USA i ett og alt.

Den amerikanske regjeringa har i løpet av det siste året utformet en ny utenrikspolitikk som går ut på at de nye borgerlige maktsentra skal ta aktiv del i og bære større deler av kostnadene ved rivaliseringa med Sovjet. Men politisk og militært skal de fortsatt være underordnet USA. De nye borgerlige maktsentrene har vist liten vilje til å godta dette, som for dem betyr en forsterkning av underordningsforholdet til USA. Det er derfor av største betydning for USA å framstille rivaliseringa med Sovjet som overordnet alt annet. Dette er motsetninger kommunister må utnytte. Vi må ikke som AKP se oss blind på den sovjetiske truslen og overse klassemotsetningene.

DET NORSKE BORGERSKAPS PLESS I DEN INTERNASJONALE RIVALISERINGA

Det norske borgerskapet er svakt, men tar likefullt selv del i rivaliseringa. I mellomkrigstida valgte det å balansere mellom de dominante borgerskapene, men med britisk orientering. I etterkrigstida har Norge underordnet seg USA og har følgelig fått Sovjet til fiende.

Det er to hovedårsaker til truselen mot det norske borgerskapet:

- * Norges strategiske posisjon
- * Oljekildene på kontinentalsokkelen

Norsk territorium befinner seg svært strategisk i forhold til den sovjetiske militærbasen på Kola. Sovjets gjengjeldelsesevne i tilfelle et amerikansk atomangrep er basert på atomubåtene med Kola som base. Et amerikansk angrep på Kola vil i vesentlig grad svekke Sovjets evne til gjengjeldelse. Sovjet er derfor nødt til å sikre Kola-basen mot angrep fra norsk territorium.

Vest-Europa er avhengig av å importere nesten all olje, hovedsaklig fra OPEC-landene. Den lange og usikre transporten og OPECs høye priser gjør Nordsjø-oljen svært attraktiv. Dette fører til at EF ønsker kontroll over de norske oljeressursene for sjøl å bestemme utvinningstempoet og å være sikret olje i tilfelle krig. Jo mer olje en finner, jo større betydning får olja i rivaliseringa.

Krig betyr også at arbeiderklassen væpnes. En væpnet arbeiderklasse bevisst sin styrke, representerer nok en trusel mot borgerskapets fortsatte klasseherredømme. Krig betyr derfor at borgerskapet trues med til-sidesettelse utenfra av andre krigførende borgerskap og innenfra av en væpnet arbeiderklasse. For å overleve vil borgerskapet nøytralisere truslen fra arbeiderklassen ved å tilsløre rivaliseringas og krigens klassekarakter. Krigen framstilles som "forsvar av fedrelandet" - arbeiderklassen skal være kanonføde.

Arbeiderklassens historiske oppgave er den sosialistiske revolusjon. Dersom klassen ikke har styrke til, eller ikke er moden for dette, foretrekker vi en borgerlig-demokratisk styreform som tillater en selvstendig arbeiderbevegelse og lar kommunister arbeide i åpenhet, framfor enhver avskygning av fascisme. Er et demokratisk styre truet i en krig, er det mulig med en taktisk allianse mellom arbeiderklasse og borgerskap. Betingelsen for en slik allianse er at borgerskapet ikke hindrer kommunistisk arbeid med sikte på å utvikle revolusjonær bevissthet i den væpna arbeiderklassen.

Rivalisering mellom borgerskap er arbeiderklassen uvedkommende, også rivalisering i form av krig. Arbeiderklassen har ingen interesse av å forsvare, befeste og utvide borgerskapets økonomiske og politiske posisjoner. Rivalisering har kun interesse for arbeiderklassen i den utstrekningen den fremmer eller hindrer en sosialistisk revolusjon.

ETTERKRIGSTIDAS RIVALISERING

USA var den 2. verdenskrigs ubestridte seierherre. Seieren kostet USA lite, og de hadde i løpet av krigen bygd opp en enorm produksjonskapasitet. Det tyske og det japanske borgerskapets maktgrunnlag var ruinert, men de overlevde som klasse. Det engelske og det franske hadde uttømt sine ressurser. For Sovjet hadde krigen vært en kraftprøve som kostet 21 millioner mennesker livet og la store deler av industrien i ruiner. Like fullt kom Sovjet styrket ut av krigen. Kun to dominerende makter, USA og Sovjet, kom ut av krigen. Det meste av verden ble inndelt i to skarpt adskilte blokker, hver bestående av ei supermakt og en rekke underordnede stater.

USA var alle andre borgerskap økonomisk overlegen, og ønsket derfor en åpen økonomi. Alle skulle konkurrere på like fot. Følgelig ville USA vinne og opprettholde sin ledende økonomiske stilling. De øvrige borgerskap ville forbli underordnet USA. USA var også militært overlegen. Denne posisjonen utnyttet de til å hindre dannelsen av regimer som ville innskrenke verdensmarkedet og til militært å innringe Sovjets blokk. Enhver frigjøringsbevegelse, f.eks. FNL, må slå ned fordi de truer USAs økonomiske posisjon og representerer en fare for sovjetisk ekspansjon.

Sovjets etterkrigspolitikk har tatt sikte på å bygge opp og bevare kontrollen over en sikkerhetssone rundt Sovjetunionen. Denne består dels av satelitt-stater som er fullstendig underordnet Sovjet, eks. de øst-europeiske statene, dels av "vennligsinnede" stater, som Afghanistan og Finland. Sovjet har begrensa bruken av militære maktmidler (Ungarn, Tsjekkoslovakia, Afghanistan) til å spille politirolle innen sin blokk. Sovjet har forsøkt å spille på motsetninger innen den vestlige blokka for å opprette nye støttepunkter, f.eks. Egypt, Sudan og Etiopia. Denne politikken har kun delvis vært vellykka. I mange tilfeller har de lokale regimer kastet Sovjet ut når de ikke lenger har vært tjent med sovjetisk nærvær (Egypt).

FORAN LO-KONGRESSSEN

80-åra -
mulighetenes
ti-år
KONGRESS 3.-9. MAI 1981

På LO-kongressen 3.-9. mai vil det nye handlingsprogrammet; oppgjørsformen, lavere pensjonsalder og 6-timersdagen være sentrale punkter.

I de seinere åra har 2/3 av lønnsutviklingen kommet gjennom lokale forhandlinger. Det viser hvor viktig det er å forsvare den lokale forhandlingsretten, som nå er i ferd med å gjøre de sentrale forhandlingene og hele LO-apparatet overflødig. Både NAF og LO vil derfor begrense de lokale forhandlingene. For NAF er siktemålet å styrke profitten, mens LO vil sikre sosialdemokratiet politiske hegemoni i arbeiderbevegelsen og sin egen eksistens.

Spørsmålet om oppgjørsform henger nøye sammen med LO/DNAs "solidariske lønnspolitikk". Det påstås at økte lønninger gir høyere priser. Prisstigningen vil ramme de lavest lønnte mest. Høye lønnskrav vil dessuten svekke "Norges konkurransevne".

Lønningene utgjorde i 1976 ca. 26% av de totale produksjonskostnadene i Norge. Tallet er noe mindre i dag. En lønnsøkning på 10% vil derfor gi en prisstigning på 2.6% om lønnsøkningen veltes over på prisene. En økning av lønningene på 20% vil tilsvarende gi 5.2% prisstigning. Dette er mellom halvparten og tredjedelen av den for-

ventede prisstigning neste år. Når priser og lønninger vokser like hurtig betyr det at en fjerdedel av prisstigningen er tilstrekkelig for å dekke lønnsøkningen.

I sin kjerne dreier lønnskampen seg om fordelingen av verdiskapningen i samfunnet. I de siste åra har lønningene utgjort en stadig mindre del av verdiskapningen. At eierinntektene har økt kraftig mens lønningene ikke har holdt tritt med prisstigningen, kan vi se av Aukrustutvalgets innstilling for årets mini-oppgjør:

Årstall	Økning i eierinntektene.	Lønns-økning	Pris-stigning
1977-78	30.6%	7.8%	8.1%
1978-79	40.1%	2.9%	4.8%
1979-80	52.7%	10.0%	10.9%

De siste åra har både skjermet og konkurranseutsatt industri økt sine fortjenester sterkt. Det er i dag godt rom for økte lønninger som kan beskjære profitten. Av hensyn til de lavlønnte hevdes det at arbeidere innen jern og metall, bygning, kjemisk osv. ikke kan reise særskilte lønnskrav. "Lavlønnsoppgjøret" i fjor ga de lavest lønnte størst tillegg som i all hovedsak ble betalt av lavlønnsbedriftene selv. Da er det klart at industri som går godt må kunne betale ennå mer. Når lønningene stiger vil dette øke den innenlandske etterspørselen og gi flere lavlønnsbransjer bedre vilkår.

Forbundsvis oppgjør gir mulighet for å splitte borgerskapet og ta ut høyere lønnsøkning i enkelte bransjer.

Stadig fallende lønninger vil heller ikke bedre norsk konkurransevne på sikt. Krisen i økonomien er internasjonal. Det er ikke bare i Norge borgerskapet presser lønningene for å bedre sin konkurransevne. Ved å akseptere lavere lønn vil arbeiderklassen svekke sin stilling overfor borgerskapet både nasjonalt og internasjonalt.

Bekjemp nynazismen

Hadelands-drapene der to ungdommer ble regelrett henrettet av en gruppe nynazister, har rettet søkelyset mot høyre-ekstremistene. Mord, terror og våpentyverier er det folk forbinder med nynazismen. Medlemmer av Norsk Front gjennomførte i 1979 et bombeattentat mot Faglig 1.mai-front i Oslo. I mars 1977 ble Oktober-bokhandelen i Tromsø sprengt. I november 1976 ble en ungdom stukket ned med kniv i Tromsø av en nynazist på "kommunist-jakt". Det fins mange tilsvarende eksempler på nynazistisk terror i Norge.

Opprullingen av nazistiske terrorgrupper har avslørt deres nære forhold til militærapparatet, spesielt Ungdommens Heimevern. Vi støtter kravet om at UHV må nedlegges, men går mot krav om forbud mot nazistiske grupper. Konservativer og liberale har gått sammen om å forsvare nynazistenes ytringsfrihet. Det er ikke på dette grunnlag vi går mot forbud av nazi-organisasjoner.

Det borgerlige rettsapparatet vil ikke vedta et lovforbud mot nazistiske organisasjoner alene. Hvordan skulle det være mulig å definere nazisme innenfor rammene av en borgerlig lovtekst? Et evt. forbud vil ramme såkalte "ekstremist-grupper" som går inn for "å omstyrte samfunnsordenen med ulovlige midler". Altså et forbud som ikke bare rammer Norsk Front, men også partier og grupper på venstresiden.

Et krav om forbud av nazi-organisasjoner innebærer også et krav om opprustning av overvåkningspolitiet. Vi vet at overvåkningspolitiet er mest opptatt av "venstre-ekstremister" som EF-motstandere, kvinne-aktivister, Alta-aksjonister, kommunister, NATO-motstandere, faglige tillitsmenn m.fl. Vi har ikke større illusjoner om den norske klassestaten enn at vi innser at krav om overvåking av nazi-grupper i praksis fører til skjerpet overvåking av venstregrupper. Vi ser ikke bort fra at det fra høyre-ekstremt hold bevisst planlegges provokasjoner og terror-handlinger som skal føre til opprustning av politiet. Blucher & Co. vet at politiet har viktigere oppgaver enn å jakte på Hitler-tilhengere.

Det er for enkelt bare å hevde at nazismen er borgerskapets redskap, selv om borgerskapet i tider med politisk og økonomisk krise kan tenkes å innføre fascistisk diktatur. Norsk Front & Co. tjener i dag først og fremst til et sterkt høyre-orienterte krefter, deriblant politiet, kan fremstå som anti-fascister - og er slett ikke den type fascistiske massebevegelser borgerskapet kan tenkes å alliere seg med.

De nynazistiske grupper vi i dag kjenner til i Norge, har ingen forutsetninger for å bli en politisk trusel. Vi har dessuten (sovende) lov-paragrafer som forbyr rasisme. Det er som terror-grupper de er farlig, og da hjelper et lovforbud lite. I stedet for å stole på klassedomstolen i kampen mot nazismen, sier vi som den britiske Anti Nazi League:

"SMASH National Front!"

LAVERE PENSJONSALDER OG KORTERE ARBEIDSTID

Spørsmålet om lavere pensjonsalder vil stå sentralt på LO-kongressen. Når det er stor arbeidsløshet blant unge, vil lavere pensjonsalder styrke profitten. Ungdom arbeider hurtigere og vil lettere godta ny teknologi og mangler faglig kamperfaring. Det er bedre for kapitalen at eldre arbeidskraft erstattes med ungdom. I stedet for arbeidsløshetsstrygd betales det alderstrygd.

I enkelte sektorer er det mangel på kvalifisert arbeidskraft. Dette problemet trenger ikke bli særlig større ettersom forslaget innebærer fleksibel pensjonsalder. Valgfriheten blir reell bare i bransjer hvor det er mangel på fagfolk.

En ekstra ferieuke vil derimot forkorte arbeidstida, og når produksjonen legges ned en ekstra uke, vil profitten synke tilsvarende. Det er derfor feilaktig å stille lavere pensjonsalder opp mot kortere arbeidsdag eller lengre ferie. Lavere pensjonsalder vil styrke, ikke svekke profitten. **LO - EN KAMPORGANISASJON?**

LO er langt fra noen "kamporganisasjon". LO er bundet av Hovedavtale og arbeidstvistlovgivning (lønnsnemd, arbeidsrett). LO vil bli stilt juridisk og økonomisk ansvarlig om de ønsket å føre en kamplinje, dvs. bryte "spillereglene". Sosialdemokratiet er den dominerende politiske bevegelse både i arbeiderklassen og i LO-apparatet. Når AKP og SV vil gjøre LO til en "kamporganisasjon" kjemper de mot lov og avtaleverk og mot fast tilsatte og valgte representanter i fagforeningsapparatet.

Lønnskampen må derfor først og fremst føres lokalt, uavhengig av - og om nødvendig - på tvers av LO-apparatet. Ikke bare erfaringene fra Norge, men også fra Polen, viser at det etablerte apparatet ikke kan fornyes - men må settes til side. Kommer vi i en situasjon hvor arbeiderklassen har styrke til å sette lovverket til side og gjøre LO til en kamporganisasjon, er det helt andre oppgaver som står på den politiske dagsorden.

MINI-OPPGJØRET

LO følger opplegget til regjeringen om at årslønna i 1981 skal være 7500 kroner høyere enn i 1980. Denne måten å rekne på gjør at tillegg gitt i fjor blir reknet som lønns tillegg også i år. Timetillegget for i fjor ble bare utbetalt for siste del av året og det vil først gi full uttelling i år. Årslønna vil derfor i år ligge 2800 kroner over årslønna for 1980 - uten nye lønns tillegg.

I fjor reknet en med 3% lønns glidning, som ble trukket fra ved det sentrale oppgjøret. Nå trekkes nye 3%, anslagsvis 2400 kroner. Også her ser en hvordan LO-apparatet undergraver lokal lønnskamp. Lokale forhandlinger er derfor tvingende nødvendig for å oppnå målsettingen på 7500 kroner. LOs krav er i år 7500 minus "overheng" og 3% antatt lønns glidning. Kravet er dermed redusert til 2300 eller 1.11 kroner pr. time. Under forhandlingene gikk LO ytterligere ned til 60 øre pr. time.

Regjeringen og LO hevder at "brede innteksgrupper" skal få bedret sin reallønn når en tar hensyn til skatteopplegget. Disse inntektstgruppene er familier med flere enn 2 barn og en inntekt på under 90.000 kroner, dvs. 3.3% av de personlige skatteytterne.

LO og NAF brøt forhandlingene. Resultatet av oppgjøret ligger i myndighetenes hender. Dermed er det mulig å skape inntrykk av at bare kombinasjonen av et sterkt LO og en DNA-regjering kan sikre kjøpekrafta. LOs krav på 1.11 kroner pr. time er imidlertid langt mindre enn tillegget i fjor (1.76 kr.) da prisstigninga var lavere. Samtidig har staten fått enda sterkere innflytelse på inntektfastsettelsen. Faktisk er resultatet bestemt av et Stortingsvedtak i forbindelse med nasjonalbudsjettet for 1981.

LO har stilt krav om nye forhandlinger til høsten om prisene stiger mer enn 11.5%. Dette er en rambukk mot lokale forhandlinger. I dag blir de lokale forhandlingene ført etter at de sentrale er avsluttet. NAF vil selvsagt ikke gå med på LOs opplegg uten at retten til lokale forhandlinger innskrenkes ytterligere, dvs. nærmest oppheves. Tidmessig vil det også være svært vanskelig å gjennomføre lokale forhandlinger mellom to sentrale forhandlingsrunder. Et riktig krav fra LOs side vil være automatisk indeksregulering av lønna om prisene stiger mer enn 11.5%.